

eF Tema del dia

El desafiament sobiranista

Pàgines 2 a 7

DEBAT SOBRE CATALUNYA A LES CORTS

Els líders socials volen esprémer la via del diàleg

Exigeixen un debat real d'idees en el ple del Congrés sobre la consulta

Avisen l'Estat que el rebuig al referèndum només agreuja el conflicte

FIDEL MASREAL
BARCELONA

Es actors socials poden sortir del guió, no són, a diferència dels polítics, ostantges de les posicions preconcebudes dels partits. Gràcies a això s'han produït crides al diàleg tan políticament incorrectes com la de Gemma Nierga després de l'assassinat d'Ernest Lluch («vostès que poden, dialoguin»). En aquesta ocasió, davant el debat sobre el referèndum sobiranista, els líders d'una dotzena d'entitats clau de la societat catalana exigeixen un debat sense cartes marcades: un exercici sincer d'intercanvi d'idees.

Coincideixen en aquesta opinió els màxims representants de la petita i mitjana empresa, Josep Gon-

zález, i de la UGT, Josep Maria Álvarez. «Seria molt bona una reflexió conjunta, que no sigui un debat tens, que entre els parlamentaris catalans i el Congrés hi hagi capacitat de diàleg i d'entendre els raonaments de cada part», reclama el primer. «Ja que sabem anticipadament el resultat, el mínim que hem d'exigir és que no sigui un diàleg de sords i que s'aprofiti per parlar i perquè el Congrés sigui conscient que una majoria de catalans volem que això acabi en una consulta», reclama Álvarez.

Des de posicions contràries a la iniciativa que porta a terme el Govern català i la majoria del Parlament, com la que esgrimeix l'advocat Josep Maria Fuster Fabra, també s'insta els uns i els altres a arremangar-se: «Espero que hi hagi una porta oberta de diàleg, a veure com solucionem el problema entre tots».

ESCEPTICISME EXIGENT // Tot això no és incompatible amb una gran dosi d'escepticisme. L'arquitecta i exregidora de Ciutat Vella a Barcelona Itziar González no hauria pogut ser més explícita: «La falta de cultura genuïnament democràtica al Congrés l'invalida per ser un lloc de debat; el debat s'ha de fer al carrer i l'hem de liderar els ciutadans i les ciutadanes; tenim més compromís amb la llibertat d'expressió i som més respectuosos amb les opinions diverses».

Javier Bonomi, portaveu de la federació d'entitats d'immigrants Fedelatina, s'afegeix al malestar: «Del debat n'espero una escenificació de les afirmacions dels uns i les negacions dels altres». Però no per això deixa de reivindicar com a valor la voluntat d'entesa i, basant-se en això, el dret a decidir perquè després «cadascú pugui expressar la seva voluntat en positiu i en negatiu; per a un col·lectiu com el dels immigrants, sempre relegat, és bàsic el simple fet de poder donar la se-

Dídac Ramírez

RECTOR DE LA UB

«Que sigui un debat constructiu, ens hi juguem que la desafecció catalana sigui irreversible»

Teresa Crespo

EXPERTA EN POLÍTQUES SOCIALS

«M'agradaria que hi hagués diàleg, que el Govern acceptés la consulta, però no veig que vagi per aquí»

Manolo Tomàs

PORTAVEU PLATAFORMA DEFENSA EBRE

«No se n'ha d'esperar gaire, hi ha dos blocs definits; ¿pas següent? ¡Fer la consulta!»

Jospe Maria Álvarez

SECRETARI GENERAL UGT

«Hem d'exigir que no sigui un diàleg de sords i que entenguin que un 'no' no arregla res»

J. M. Fuster Fabra

ADVOCAT

«M'agradaria una posició oberta de diàleg per solucionar entre tots el problema»

Àngels Guiteras

TAULETA D'ENTITATS DEL TERCER SECTOR

«La correlació de forces és la que és, però el debat seguirà, lligat al malestar social»

el format

UN DEBAT D'UNES QUANTES HORES

➔ En sintonia amb la importància de l'assumpte a tractar, el debat sobre la consulta que tindrà lloc avui al Congrés serà llarg. Pot ser que superi fins i tot les sis hores de durada. La sessió s'iniciarà a les quatre de la tarda, amb la lectura de l'escrit del Govern central en què exposa els seus motius en contra de transferir la competència de convocar referèndums. Després hi intervindran els diputats del Parlament, que comptaran amb 10 minuts cadascun. A partir d'aquí, prendran la paraula els portaveus dels grups de la Cambra baixa, i cadascun disposarà de 20 minuts, i més tard hi haurà un o dos torns de rèplica. L'Executiu, per la seva part, intervindrà en el debat quan ho estimi oportú.

va opinió, l'exercici democràtic de poder votar». Manolo Tomàs, portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, també és escèptic perquè «s'està bloquejant massa una situació absurda; una cosa és la consulta, i una altra, la gestió del resultat». És a dir: escepticisme respecte a avui, però, malgrat tot, ganes de solucions: «Per un costat, hi ha una proposta amb suficient suport social i,

Sindicats i pimes reclamen vies de sortida que vagin més enllà de la simple negativa a cedir la gestió del referèndum

per l'altre, una sentència del Constitucional que facilita canalitzar el suport per la via d'un acord; per tant, és necessari que actuï la política en majúscules», proposa el rector de la UB, Dídac Ramírez.

El to d'advertència recorre diverses opinions, com la de Ricard Rirol, president de l'associació per a la promoció del transport públic: «La consulta s'ha de fer encara que si-

ENTRE
TOTS

El Congrés dels Diputats acull aquesta tarda el debat sobre la consulta sobiranista. Envieu-nos la vostra opinió sobre el desenvolupament i les intervencions del debat.

Per correu electrònic ► entretots@elperiodico.com
Per Twitter ► @EPentretots
En la web ► entretots.elperiodico.cat

Itziar González
ARQUITECTA I EXREGIDOR A BCN

«Al Congrés li falta cultura democràtica, el debat ha de ser al carrer i liderat pels ciutadans»

Josep González
PRESIDENT DE PIMEC

«Entre el Parlament i el Congrés hi hauria d'haver capacitat d'entendre les raons de cada part»

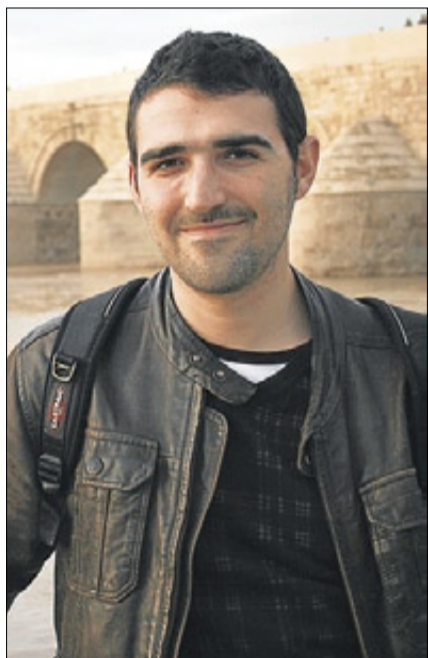
Àlex Castillo
FAPAC

«A Madrid intenten reeditar el 'pla Ibarretxe' sense veure que es tracta d'una reivindicació social»

Joan Rigol
EXPRESIDENT DEL PARLAMENT

«Hem de llegir entre línies per si s'obre algun camí de diàleg, d'una via de progrés»

Ricard Riol
ASSOC. PROMOCIÓ TRANSPORT PÚBLIC

«Quan l'Estat ha tingut flexibilitat s'ha avançat; ara no hi ha voluntat de col·laboració»

Joan Carles Gallego
SECRETARI GENERAL CCOO

«Que s'entengui que la millor manera de solucionar discrepàncies és mitjançant el vot»

gui il·legal, la democràcia no es pot il·legalitzar». Àlex Castillo, president de la FAPAC, alerta: «No s'adonen que en el context actual, democràtic i dins de la Unió Europea, no es pot imposar a un poble la voluntat del poble que el controla». També les entitats socials vindiquen el dret a decidir, en el marc de la seva lluita contra la pobresa i la desigualtat. Teresa Crespo, experta del

La Federació d'immigrants
Fedelatina reivindica el dret a votar d'un col·lectiu «sempre relegat»

Tercer Sector: «M'agradaria que hi hagués una consulta que el Govern central acceptés, però veig postures preestablertes en un costat i a l'altre». En el termini més immediat, caldrà quedar-se amb el consell de l'expresident del Parlament Joan Rigol: «S'haurà de llegir entre línies, el to del debat és important». ¿I demà? «Buscar una esclatxa». I exercitar la paraula màgica: diàleg. ≡

GEOMETRIA
VARIABLE

JOAN
Tapia

La clau és al Vèneto

Avui serà, malgrat la primavera, un dia gris. Per una part, **Mariano Rajoy** –o qui designi–, vestit amb pell de xai, oferirà diàleg a Catalunya. Però ell va atiar l'incendi amb la seva miop actitud davant l'Estatut (per carregar-se **José Luis Rodríguez Zapatero**). Després sortirà **Alfredo Pérez Rubalcaba** a oferir l'obertura d'un procés de reforma federal de la Constitució. D'acord, però som aquí perquè **Zapatero** i el PSOE no van saber pilotar –els tocava perquè eren el Govern d'Espanya– la negociació de l'Estatut. El mínim que cal esperar de tots dos, més de **Rajoy** que de **Rubalcaba** –no és el mateix carregar-se un Estatut que agafar por de defensar-lo–, és propòsit d'esmena. I una mica de cendra, ja que som a quaresma. Encara que sentint ahir **María Dolores de Cospedal**, de cendra, res.

Juan José Ibarretxe va saber donar la cara. Catalunya quedarà pitjor perquè envia tres tenors de segona (excepte **Joan Herrera**, que lidera el cinquè partit català) a defensar la proposta d'una heteròclita majoria que no arriba als dos terços per exigir la consulta com a assumpte de vida o mort. A més, no reconeix que per una baralla una mica infantil entre ERC i CDC (per veure qui tenia més múscul nacionalista) i per l'absent lideratge del PSC també té una mica de culpa en el fracàs de l'Estatut. I proclama que Espanya li resta autogovern, però ha estat incapaç en 34 anys de fer una llei electoral.

Llegiu l'article d'ahir de **Germa Gordó** (conseller discutit però intel·ligent) recordant que la Mancomunitat –diumenge se'n va celebrar el centenari– «va ser la nostra primera victòria nacional des del 1714» i «la primera estructura d'Estat després de la derrota del 1714». ¿Per què, doncs, la gran campanya publicitària recorda els 300 anys d'una derrota i no el centenari d'una victòria? ¿Per què es menystenen els «instruments d'Estat» de la Generalitat, que són molts més –i més forts– que els que va tenir mai **Prat de la Riva**? Catalunya planteja avui una qüestió a la qual sap que li diran que no quan els que l'exigeixen (llevat d'**Herrera**, que no sap ben bé on és) el que volen és la independència que –en la meua es-

cèptica opinió– és gairebé un impossible i, en tot cas, tindria costos materials –i segurament morals– alts.

Un altre conseller, el d'Economia, sembla creure que la independència acabarà triomfant perquè es convertirà en un problema intern no d'Espanya, sinó d'Europa. Aquest és l'error. Creure que la intervenció de la UE en un contenciós Catalunya-Espanya que vagi a paraules majors seria beneficiós és arriscat. Fins ara, tots els països han preferit evitar aquells que el castís **Cristóbal Montoro** qualifica d'«homes de negre». A més, Europa no és un déu just i equitatiu, sinó que tendeix a solucions de baix cost (Ucraïna). Tercer i principal, perquè la UE –amb les seves virtuts i defectes– és una unió d'estats, cosa que comporta dues conseqüències. Una, que la Constitució espa-

Avui serà un dia trist perquè es tornarà a demostrar que Espanya i Catalunya estan atrapades en un error

nyola –que CiU va firmar amb entusiasme– i la italiana són aquí. Dues, que els estats, per llei física, tendeixen a protegir-se i a actuar fins i tot com a sindicat de socors mutus.

I avui la UE ja té prou problemes per abordar ampliacions successives fruit de la partició d'estats. La qüestió d'Escòcia preocupa, però és que la Gran Bretanya –en què puguen els partidaris d'un referèndum per abandonar la Unió– ha estat sempre una creu. El cas de Catalunya seria un precedent. La República de Venècia va ser un rellevant Estat durant 1.100 anys i ara el Vèneto –amb la mateixa renda per càpita que Catalunya, el mateix diferencial amb la mitjana estatal i, segons diuen, 21.000 milions de dèficit fiscal (Catalunya, 16.000)– està organitzant referèndums independentistes per la xarxa. I el seu president, **Luca Zaia**, afirma que si Catalunya és independent, el Vèneto també.

¿Algú creu que Alemanya i França aplaudiran que Catalunya i el Vèneto avui, Euskadi i Llombaria després, siguin nous estats de la UE? ¿Per què espanyols i catalans no deixem de fer psicodrames i treballem per fer la casa comuna una mica més habitable? ≡